

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5777/2021
20.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранке Дражић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Ђаковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4416/2016 од 07.02.2018. године, у седници одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4416/2016 од 07.02.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4416/2016 од 07.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10319/2015 од 08.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде уставног права на једнаку заштиту права исплати износ од 200.000,00 динара и на име накнаде материјалне штете износ од 90.000,00 динара и трошкове поступка, све за законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4416/2016 од 07.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана,

ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне и материјалне штете због повреде права тужиоца на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава, којом је тужбени захтев одбијен као неоснован јер тужилац у овом случају није истовремено са уставном жалбом од 12.09.2013. године поставио захтев за накнаду штете сходно одредби члана 85. став 3. Закона о Уставном суду (одредба члана 33. Закона о изменама и допунама Закона о Уставном суду - „Службени гласник РС“ број 99/2011 од 27.12.2011. године). Код наведеног, у ситуацији када подносилац уставне жалбе, који није истовремено са уставном жалбом поднетом након 04.01.2012. године, када је ступио на снагу Закон о изменама и допунама Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 99/2011 од 27.12.2011. године) поставио захтев за накнаду штете, изгубио је право да остварује накнаду штете код надлежног суда у парничном поступку, а на основу одлуке Уставног суда којом је утврђено да је подносиоцу повређено право на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава РС.

Стога, по оцени Врховног касационог суда у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 12.11.2015. године, а вредност предмета спора је износ од 290.000,00 динара. Како се у овом случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**